

Kopie

Afgeleverd aan: mr.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Arrestnummer c / 723 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 2298
Datum van uitspraak 27 juni 2018
Rolnummer 2017/CO/746
Notitienummer parket-generaal 2017/PGA/2673 2017/VJ11/774

Verbodisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001182883-0001-0050-01-01-1

2017/PGA/2673 – 2017/VJ11/774

1. Zaak I. notitienummer eerste aanleg: AN64.L6.3127-13

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE
GEMEENTE

met adres

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Jo Van Lommel loco mr. Y. Loix, beiden
advocaat bij de balie Antwerpen

tegen

949 1.

landbouwer

geboren te op

wonende te

Belg

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Peter Flamey en mr. Sophie Aerts,
beiden advocaat bij de balie Antwerpen

950 2.

met maatschappelijke zetel te
en ondernemingsnummer

met als lasthebber ad hoc

mr.

advocaat met kantoor te

beklaagde

mr. is aanwezig

1.1. Ten laste gelegde feiten

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben of om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

A.

De eerste en de tweede,

Te van 23 januari 2014 tot 6 november 2014,

Op het perceel aldaar gelegen te zo gekadastreerd als
met een (globale) oppervlakte van

eigendom van (°) ingevolge akte van schenking op

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1 ° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het

opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval),

namelijk:

in agrarisch gebied het perceel zoals hoger geïdentificeerd te hebben gebruikt voor de opslag van hopen grond in het kader van de afvalverwerkende bedrijvigheid.

B.

De eerste,

Te van 9 januari 2013 tot 15 december 2014,

Op het perceel aldaar gelegen te gekadastreerd als
met een (globale) oppervlakte van

eigendom van (°) en (°)
ingevolge akte van aankoop op

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1 ° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval),

namelijk:

in agrarisch gebied het perceel zoals hoger geïdentificeerd te hebben gebruikt voor de opslag van 50.000 à 100.000 gereinigde en/of niet gereinigde bakstenen

C.

De eerste en de tweede,

te van 1 januari 2009 tot 17 juni 2015, meermaals, op niet nader te bepalen
tijdstippen,

Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

Meer bepaald in strijd met het artikel 12 §1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen,

Namelijk door hopen grond vervuild met bodemvreemde materialen zoals stukken oude gevelsteen, metselwerkpuin, betonpuin, steenslag, stukken tegelsteen en afval,

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van _____ op
ref. _____
bedrag: 152,90 euro
(get) hypotheekbewaarder:

tll. A. eigendomsakte verleden door notaris _____ te
tll. B. eigendomsakte verleden door notaris _____ te

2. Zaak II. notitienummer eerste aanleg: AN66.LA.2226-16

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

┌ PAGE 01-00001182883-0005-0050-01-01-4 ─┐

**HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE
GEMEENTE**

met adres

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Jo Van Lommel loco mr. Y. Loix, beiden
advocaat bij de balie Antwerpen

tegen

landbouwer

geboren te op

wonende te

Belg

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Peter Flamey en mr. Sophie Aerts,
beiden advocaat bij de balie Antwerpen

2.1. Ten laste gelegde feiten

Te tussen 18 november 2013 en 17 maart 2015, op niet nader te bepalen data,

Op het perceel aldaar gelegen te
gekadastraerd als
met een (globale) oppervlakte van

eigendom van (°) en (°)
ingevolge akte van aankoop op

A.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in agrarisch gebied,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij

I.

artikel 4.2.1.1°.a): het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie,

namelijk:

a) de buitenramen en deuren aan de linkerzijgevel en aan de achtergevel zijn niet uitgevoerd conform de bouwvergunning afgeleverd op door de gemeente

b) tegen de achtergevel werd een stalen trap geconstrueerd die toegang geeft tot een aangelegd terras met een grijze balustrade rondom, waarbij toegang wordt genomen tot de illegale woonruimte op de zolderverdieping.

II.

artikel 4.2.1.6°: het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt,

namelijk:

het vergunde woongedeelte op het gelijkvloers, bestaande uit een leefruimte met bergingen, te hebben ingericht als een feestzaal waarbij de bergingen dienst doen als keuken, horeca opslagruimte en toiletten voor de gebruikers van de feestzaal.

B.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in agrarisch gebied,

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hierna vermelde handeling, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1°.b): het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

namelijk:

de zolderverdieping gedeeltelijk te laten inrichten als woning, bestaande uit een open keuken, een zitruimte en slaapkamers.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van _____ op
ref. _____
bedrag; 120,97 euro
(get) hypotheekbewaarder:

eigendomsakte verleden door notaris _____ te

3. Bestreden beslissing

3.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 6 juni 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC4, werd als volgt beslist:

...

Zaak I. (notitienummer 64.L6.3127-13)

...

Het past inderdaad om tenlastelegging C, gelet op de wetswijziging, te herkwalficeren. De rechtbank voegt dan ook het hierna volgende toe aan de tenlastelegging:

"de feiten voor 1 juni 2012 gepleegd bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56, 1° lid, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen en vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld bij artikel 16.6.3.§1, eerste lid en 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (ingevoegd bij art. 9 van het Decreet van 21 december 2007)".

...

Met het oog op een behoorlijke rechtsbedeling voegt de rechtbank de strafdossiers met notitienummer 64.L6.3127-13 (zaak I) en 66.LA.2226-16 (zaak II) samen;

Herkwalificeert tenlastelegging C in zaak I en vult de tenlastelegging aan, zoals hierboven aangegeven.

VEROORDEELT

Beklaagde voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A, B en C (zoals geherkwalficeerd en aangevuld) (zaak I) en tenlasteleggingen A en B (zaak II):

tot een geldboete van DUIZEND EUR.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de uitgesproken geldboete ten laste van veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE JAAR vanaf heden, doch uitgezonderd een gedeelte van 500 euro vermeerderd met 50 decimes zijnde 3.000 euro, dat effectief wordt gesteld en waarvan de vervangende gevangenisstraf bepaald wordt op TWEE MAANDEN.

beklaagde voor de vermengde feiten van tenlasteleggingen A en C (zoals geherkwalficeerd en aangevuld) (zaak I):

tot een geldboete van VIJFDUIZEND EUR.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de uitgesproken geldboete ten laste van veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE JAAR vanaf heden, doch

uitgezonderd een gedeelte van 1.000 euro vermeerderd met 50 decimes zijnde 6.000 euro, dat effectief wordt gesteld.

Verplicht veroordeelde _____ en _____ en als bijdrage voor de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders, elk tot het betalen van een bijdrage van 25 EUR, vermeerderd met 70 decimes en gebracht op 200 EUR.

Verplicht veroordeelden elk tot betaling van 1/2 van de kosten van zaak I belopende in zijn geheel op 195,75 euro en verplicht veroordeelde _____ tot de kosten van zaak II belopende op 160,62 EUR en verplicht veroordeelden _____ en _____ elk tot betaling van een vergoeding van 51,20 EUR.

Zegt dat de geldboeten van 1.000 EUR en 5.000 EUR vermeerderd worden met 50 decimes, zodat deze geldboeten respectievelijk 6.000 EUR en 30.000 EUR zal bedragen.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete lastens vervangen kan worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek op drie maanden voor de geldboete van 1.000 EUR.

Wat betreft de herstellvordering uitgaande van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ van 24 februari 2014 inzake _____ te _____

Stelt vast dat deze herstellvordering inzake het perceel, gelegen te _____ zonder voorwerp is.

Wat betreft de herstellvordering uitgaande van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ van 24 februari 2014 inzake het perceel gelegen te _____

Verklaart de vorderingen van het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk en gegrond.

Beveelt lastens beklagde _____ het herstel in de oorspronkelijke staat, meer bepaald:

- de op het terrein aanwezig materialen dienen verwijderd te worden,
- en het gebruik van het terrein voor het kuisen van stenen dient gestopt te worden.

De werken dienen uitgevoerd te worden binnen een termijn van 1 maand na het definitief worden van dit vonnis, Indien het niet binnen de opgelegde termijn wordt uitgevoerd, wordt veroordeeld tot een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Machtigt het college van burgemeester en schepenen en/of de stedenbouwkundige inspecteur ambtshalve de werken te laten uitvoeren, indien veroordeelde in gebreke blijven aan deze werken te voldoen binnen de gestelde termijn en dit op kosten van de veroordeelde.

Wat betreft de herstellvordering uitgaande van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 17 mei 2016 inzake het perceel gelegen te

Verklaart de vorderingen van het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk en gegrond.

Beveelt lastens beklagde het herstel in de oorspronkelijke staat, door het uitvoeren van aanpassingswerken, met name de conforme uitvoering van de vergunning van 18 november 2013, meer bepaald:

- het gelijkvloers dient conform de stedenbouwkundige vergunning d.d. 18 november 2013 uitgevoerd te worden. Dit betekent het wijzigen van de feestzaal naar wooneenheid en berging.
- de zolderverdieping dient conform de stedenbouwkundige vergunning d.d. 18 november 2013 uitgevoerd te worden. Dit betekent het wijzigen van de wooneenheid naar (zolder) berging.
- de zij- en achtergevel en dak dienen conform de stedenbouwkundige vergunning d.d. 18 november 2013 uitgevoerd te worden. Dit betekent het herstel van het plat dak, het verwijderen van het houten terras en de balustrade en het verwijderen van het veluxraam en de deuropening in het dak en het herstel van het dak met pannen.
- het dichtn van de raamopening in wit PVC op het gelijkvloers en het dichtn van de raamopening op de verdieping in de linkergevel en het maken van de raamopeningen conform de stedenbouwkundige vergunning d.d. 18 november 2013.

De werken dienen uitgevoerd te worden binnen een termijn van 6 maanden na het definitief worden van dit vonnis. Indien het niet binnen de opgelegde termijn wordt uitgevoerd, wordt veroordeeld tot een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Machtigt het college van burgemeester en schepenen en/of de stedenbouwkundige inspecteur ambtshalve de werken te laten uitvoeren, indien veroordeelde in gebreke blijven aan deze werken te voldoen binnen de gestelde termijn en dit op kosten van de veroordeelde.

3.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 6 juni 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 30 juni 2017 door de beklaagde tegen al de beschikkingen
- op 30 juni 2017 door de beklaagde tegen al de beschikkingen
- op 3 juli 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen de beklaagden
en tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied.

3.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 30 juni 2017 door de beklaagde (2 X)
- op 30 juni 2017 door de beklaagde (2 X)
- op 3 juli 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake de beklaagde
- op 3 juli 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE inzake de beklaagde

4. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 16 mei 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, ontwikkeld door haar raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

5. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

5.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep, zowel van de beklaagden als van het Openbaar Ministerie, werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagde _____ zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

3. Het verzoekschrift van de beklaagde _____ zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

4. De verzoekschriften van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werden tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

5. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

5.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de beoordeling van de beschikkingen op strafrechtelijk gebied van het bestreden vonnis die betrekking hebben op de schending van het EVRM, de (her)omschrijving van de feiten (inclus de eventuele aanpassing van de tijdsperiode), de schuldigverklaring en de strafmaat van beklaagde en beklaagde en de herstellvorderingen ten aanzien van beklaagde in de zaken I. en II. en de herstellvordering ten aanzien van beklaagde in zaak I.

6. Samenvoeging

De eerste rechter heeft terecht de zaak I. (gekend onder notitienummer ten aanzien van beklaagde en de en de zaak II. (gekend onder notitienummer ten aanzien van beklaagde samengevoegd teneinde een goede rechtsbedeling te waarborgen.

7. Voorafgaand: wetswijzigingen sinds de feiten en de blijvende strafbaarheid

1. De door het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening (hierna VCRO) zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in artikel 4.2.1 VCRO de woorden “*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*” vervangen door de woorden “*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*”.

2. Door art. 5 van het decreet van 3 februari 2017 houdende nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017), in werking getreden op 23 februari 2017 bij art. 10 van voornoemd decreet van 3 februari 2017, wordt art. 6.1.1.eerste lid.1° VCRO vervangen als volgt:

“1° de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, uitvoert, voorzet of in stand houdt”.

3. Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking treedt één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekent dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Echter ingevolge artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

4. Het nieuwe artikel 6.2.1 van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

“De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;

7° het als eigenaar toestaan of aanvaarden dat een van de misdrijven, vermeld in punt 1° tot en met 6°, worden gepleegd".

5. De feiten waarvoor beklagden vervolgd worden in zaak I. maken een inbreuk uit op het artikel 4.2.1.5° a) (een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval) van de VCRO.

De feiten waarvoor beklagde vervolgd wordt in zaak II. maken een inbreuk uit op het artikel 4.2.1.1° a) (het verrichten van hiernavolgende bouwwerken, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), 4.2.1.1° b) (het verrichten van hiernavolgende bouwwerken: het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat) en 4.2.1.6° (de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wijzigen, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt) van de VCRO.

Deze feiten zijn strafbaar gebleven, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1. lid 1.1° en 7° VCRO (voorheen 6.1.1. lid 1.1° en 3° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en de strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

Beklagden werden in kennis gesteld van deze wetswijzigingen door de nota's van het Openbaar Ministerie van 6 november 2017 en van 16 mei 2018 en hebben de gelegenheid gekregen hun verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen.

De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd.

8. Motivering ten gronde

PAGE 01-00001182883-0016-0050-01-01-4

8.1. Op strafrechtelijk gebied

8.1.1. Ten aanzien van beklagde

8.1.1.1. Ten gronde

8.1.1.1.1. Zaak I. gekend onder notitienummer

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals hiervoor omschreven bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen.

2. Met betrekking tot het feit A. betwist beklagde niet dat hij op het perceel gelegen te in de voorziene tijdsperiode hopen grond heeft opgeslagen zonder te beschikken over een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning).

Beklagde is eigenaar van het perceel. De waarvan beklagde zaakvoerder is, leverde de grond.

Het perceel is gelegen in agrarisch gebied conform het gewestplan Turnhout goedgekeurd bij KB van 30 september 1977. Er werd op 23 januari 2014 een stakingsbevel opgelegd dat werd bekrachtigd door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 3 januari 2014.

Dat beklagde als zaakvoerder van de de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 24 februari 2014, na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, integraal heeft uitgevoerd zoals vastgesteld op 6 november 2014, heft de strafbaarheid van de feiten in de voorziene tijdsperiode niet op.

3. Met betrekking tot het feit B. houdt beklagde voor dat de opgeslagen gevelstenen afkomstig waren van de afbraakwerken van de door de storm verwoeste hoeve gelegen op het perceel te Deze hoeve werd ernstig beschadigd ingevolge een storm van 5 januari 2012 zoals blijkt uit de aangifte aan de verzekering met

bijhorende foto's (stukken 2 tot 7 gele kافت 2). Deze gevelstenen werden volgens beklagde aldaar tijdelijk opgeslagen in afwachting van de heropbouw van de verwoeste hoeve waarvoor het college van burgemeester en schepenen van de gemeente een stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning) verleende op 18 november 2013.

Dit perceel is eveneens gelegen in agrarisch gebied conform het gewestplan Turnhout, goedgekeurd bij KB van 30 september 1977.

Verwijzend naar de eigen verklaring in het strafdossier van 11 januari 2013 van beklagde blijkt duidelijk dat het niet ging om een tijdelijke opslag van gevelstenen voor de heropbouw van de ingevolge de storm van 5 januari 2012 verwoeste hoeve, maar werden er gevelstenen afkomstig van afbraakwerken van andere werven uitgevoerd door de aangevoerd, gekuist, opgeslagen en verkocht: *“Sedert 4 à 5 jaar ben ik gestart om de grond rondom de hoeve aan te wenden voor de opslag van gevelstenen. De gevelactiviteiten bestaan in het kuisen van de oude gevelsteen om nadien terug te koop aan te bieden als bouwmaterialen. De opslag ervan gaat op en af...”*.

Met 'gewoonlijk gebruik', in de zin van de artikelen 4.2.1.5° a) VCRO, beoogt het decreet geen vergunningsplicht voor het tijdelijk opslaan van gevelstenen maar vereist het een gebruik van de grond dat een zekere regelmaat vertoont en een zekere tijd moet duren alvorens een vergunning noodzakelijk is. Het misdrijf bestaat van zodra door meerdere handelingen van gebruik zonder dat daartoe de nodige vergunning verkregen werd, het gewoonlijk gebruik ontstaat, hetgeen de rechter onaantastbaar in feite beoordeelt. Doorheen het opsporingsonderzoek, dat jarenlang duurde, is geen verandering gekomen aan deze situatie en uit de eigen verklaring van de beklagde en zijn houding naar de politiediensten toe blijkt duidelijk dat beklagde er ook bewust voor koos om het terrein aldus gewoonlijk te gebruiken voor de opslag van gevelstenen en materialen. Zijn persoonlijke omstandigheden, zoals geschetst in conclusie en ter terechtzitting, kunnen de feiten niet rechtvaardigen of verschonen.

Beklagde erkende zelf dat hij reeds 4 à 5 jaar deze activiteit op het kwestieuze perceel uitoefende zodat er een regelmaat bestaat en er sprake is van een gewoonlijk gebruik in de zin van art. 4.2.1.5° a) VCRO.

Dat mogelijks die gevelstenen afkomstig van de verwoeste hoeve eveneens op het perceel werden gestockeerd in afwachting van de heropbouw, doet geen afbreuk aan het feit dat beklagde zelf erkende oude gevelstenen afkomstig van andere afbraakwerken

aldaar te stockeren en te kuisen met het oog op verkoop. De bewering van beklaagde op p. 35 van zijn besluiten dat de aanwezige gevelstenen enkel gekoppeld zijn aan de renovatie van de hoeve, is tegenstrijdig met zijn eigen verklaring van 11 januari 2013 in het strafdossier.

Op 27 november 2015 werd beklaagde andermaal verhoord (stuk 50 gele kaft 2), waarbij hij erkende dat hij de herstellvordering deels vrijwillig had uitgevoerd behoudens een kleine hoeveelheid materialen en een oud voertuig die hij uiterlijk voor 15 december 2014 zou verwijderen.

Vandaar dat ook in de dagvaarding de tijdsperiode werd voorzien *“van 9 januari 2013 tot 15 december 2014.”*

Op 9 maart 2016 gingen de verbalisanten andermaal ter plaatse en stelden vast dat er op het kwestieuze perceel nog enkele paletten stonden met gekuiste gevelstenen en afgedankte aanhangwagens. Dit proces-verbaal van 18 maart 2016 werd gevoegd aan het strafdossier tijdens de behandeling van de zaak voor de eerste rechter.

Voor de eerste rechter verzocht het Openbaar Ministerie in zijn besluiten van 26 september 2016 om eveneens de misdrijfperiode uit te breiden met betrekking tot dit feit B., met name *“van 9 januari 2013 tot op heden”*, gezien het gewoonlijk gebruik slechts tijdelijk beëindigd werd maar weer hervat zou zijn. Ook in besluiten, neergelegd voor het hof, verzoekt de eiser tot herstel om de tijdsperiode uit te breiden tot *“van 9 januari 2013 tot 9 maart 2016”*. Het hof gaat daar niet op in gezien in dit geval een langere misdrijfperiode in aanmerking wordt genomen waardoor andere feiten worden beoogd dan die het voorwerp van de vervolging uitmaken. Beklaagde kan immers maar veroordeeld worden voor feiten waarvoor vervolging werd ingesteld. Het hof kan de feiten weliswaar anders kwalificeren maar kan geen nieuwe en andere feiten toevoegen dan deze die aan de dagvaarding ten grondslag liggen.

Vermits het hof van oordeel is dat er geen sprake is van tijdelijke opslag van gevelstenen in het kader van de renovatie van de verwoeste hoeve, beroept beklaagde zich ten onrechte op art. 7.1. van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van de handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning is vereist (afgekort het Vrijstellingsbesluit).

4. Met betrekking tot het feit C. heeft de eerste rechter terecht deze feiten aangevuld conform de besluiten van het Openbaar Ministerie van 26 september 2016 om redenen die het hof herhaalt en overneemt.

Het hof stelt vast dat de beklaagde _____ zijn verweer dat werd gevoerd voor de eerste rechter enkel herhaalt en geen nieuwe middelen ontwikkelt in hoger beroep. Dit verweer werd nochtans pertinent beantwoord door de eerste rechter.

Er is geen schending van het legaliteitsbeginsel. De feiten van de tenlastelegging sub C. situeerden zich deels vóór de inwerkingtreding van het Materialendecreet van 23 december 2011 (in werking op 1 juni 2012) met name “*van 1 januari 2009 tot 31 mei 2012*”. In die periode waren deze feiten eveneens strafbaar op grond van art. 12 van het Afvalstoffendecreet van 2 juli 1981. De feiten sub C. waren aldus strafbaar op het ogenblik dat ze werden gepleegd deels op grond van de oude wetgeving, maar zijn ook strafbaar gebleven nadien op grond van de nieuwe wetgeving.

Wat de grond van de zaak betreft is dit kwestieuze perceel gelegen in Wuustwezel, kadastraal gekend _____ eveneens gelegen in agrarisch gebied conform het gewestplan Turnhout, goedgekeurd bij KB van 30 september 1977.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wuustwezel verleende op 13 oktober 2008 een stedenbouwkundige vergunning (thans omgevingsvergunning) voor het ophogen van het perceel met het oog op het verbeteren van de waterhuishouding op de akker aan _____ zijnde de broer van beklaagde _____. De verhoging van het perceel werd vergund met maximum 0,50 meter over de gehele oppervlakte van het perceel. De voorwaarden zoals opgenomen in het bijgaand advies van de Watering te Wuustwezel van 12 april 2008 werden opgenomen in de vergunning. In deze vergunning werd niet opgelegd dat de ophoging in één keer diende te gebeuren waardoor een gefaseerde uitvoering niet mogelijk zou zijn.

Op 22 april 2013 stelden de verbalisanten de visu vast dat er op het perceel verschillende hopen zand waren met grote stukken bodemvreemde stenen zoals oude gevelstenen, metselpuin, betonpuin, steenslag, stukjes eternietplaten, tegelstenen met afmetingen groter dan 50 mm maar ook veel kleine steenstukjes. De verbalisanten stelden vast dat gezien de aard, de verschillende bodemstructuren en de verschillende hoeveelheden begroeiing op de hopen, dit aantoonde dat de grond afkomstig was van verschillende locaties en dat deze aanvoer van grond reeds verschillende jaren bezig was.

Beklaagde als eigenaar van de grond betwist niet dat deze ophogingswerken systematisch gebeurden vanaf 2009 en dat deze werken werden uitgevoerd door de waarvan hij zaakvoerder was en is. Zijn broer (die de grond bewerkte als landbouwer) bevestigde op 3 mei 2013 dat de ophoging van het perceel was gestart in de loop van 2009 (stuk 12 gele kافت 1).

Verwijzend naar de stedenbouwkundige vergunning van 13 oktober 2008 waren de ophogingswerken vergund. Deze werken werden conform de vergunning uitgevoerd. Beklaagde werd overigens niet vervolgd voor inbreuken op de VCRO maar wel voor een inbreuk op het Afvalstoffendecreet, thans Materialendecreet.

Voor een goed begrip van zaken dient voorafgaand nog te worden opgemerkt dat:

- onder “beheer” van afvalstoffen zoals bedoeld in artikel 12, §1 Afvalstoffendecreet (heden artikel 12, §1 Materialendecreet) volgens artikel 2.5° van dat decreet moet worden verstaan “*de inzameling, het vervoer, de nuttige toepassing en verwijdering van afvalstoffen, met inbegrip van het toezicht op die handelingen en de nazorg voor de stortplaatsen na sluiting*”. Artikel 3.7° Materialendecreet definieert “*beheren van afvalstoffen*” als “*het verzamelen, het tussentijds opslaan en overslaan, het vervoeren, het nuttig toepassen en het verwijderen van afvalstoffen, met inbegrip van het houden van toezicht op die handelingen en het uitvoeren van de nazorg voor de stortplaatsen na sluiting, en met inbegrip van activiteiten van afvalstoffenhandelaars of –makelaars*”;
- volgens een constante rechtspraak, waar het hof zich bij aansluit, moet aan het begrip “*achterlaten van afvalstoffen*” een ruime invulling worden gegeven en wordt daarmee niet alleen het storten zelf, maar ook het verzuim om de gedeponeerde afval te verwijderen bedoeld, waarbij het niet vereist is dat de beklagde strafrechtelijk verantwoordelijk is zowel voor het storten als voor het verzuim de afvalstoffen te verwijderen (zie o.a. Cass., nr. P.13.1040.N, 3 maart 2015); zolang het gedeponeerde afval niet is verwijderd blijft het misdrijf van achterlaten ook voortduren (zie o.a. Cass. 22 februari 2005, TMR 2005, 195).

Het verweer van de beklagde komt er in essentie op neer dat hij geen afvalstoffen heeft “achtergelaten” maar nuttig gebruik heeft gemaakt van uitgegraven bodem in de zin van art. 136 tem 139 Hoofdstuk XIII van het Bodemdecreet van 27.10.2007, verder uitgewerkt in art. 158 tot en met 210 van het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse

regering van 14 december 2007 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de bodemsanering en bodembescherming (afgekort Vlarebo).

Beklaagde houdt voor dat de uitgegraven grond kan beschouwd worden als bodem.

Het hof verwijst naar het bodemanalyseonderzoek van de van 17 mei 2013 uitgevoerd in opdracht van de en gevoegd aan het strafdossier (stukken 58 tot 66 met foto's gele kaft 1). Deze deskundige kwam tot het besluit na bemonstering en analyse van de gestockeerde hopen zand op het kwestieuze perceel: *“Er is geen overschrijding van de 80 waarde van de omgerekende geanalyseerde bodemsaneringsnorm van het Vlarebo voor bestemmingstype II waarin het terrein gelegen is (agrarisch gebied) zodat voldaan wordt aan het criterium “vrijgebruik als bodem (en bouwkundig bodemgebruik) binnen de kadastrale werkzone”.*

De deskundige bevestigt aldus dat het gebruik van deze uitgegraven bodem als bodem kan gebruikt worden maar enkel binnen een *kadastrale werkzone* (art. 164 Vlarebo).

Art. 158.7° Vlarebo definieert het begrip *kadastrale werkzone*:

“een zone die vastgesteld is in het kader van eenzelfde project en die bestaat in een geheel van gronden met soortgelijke kenmerken. Het betreft kenmerken die een betekenisvol effect op het milieu hebben of een betekenisvol risico voor de volksgezondheid inhouden.”

Het is niet vastgesteld dat het kwestieus perceel alwaar de uitgegraven bodem als bodem werd gebruikt gelegen is binnen een kadastrale werkzone.

Beklaagde beroept zich dan ook ten onrechte op art. 164.1° Vlarebo.

Het is dan ook niet opportuun een bijkomend bodemonderzoek te laten uitvoeren om te onderzoeken of de hopen grond voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in art. 162 Vlarebo vermits beklagde zich beroept op een uitzonderingsmaatregel die niet van toepassing is op dit perceel.

Zoals blijkt uit de vaststellingen op 22 april 2013 (stuk 41) en 10 april 2015 (stuk 70) met gevoegde foto's waren deze hopen grond vervuild met bouw- en sloopafval afkomstig van de bouwwerven van de Door deze handelingen heeft beklagde in zijn hoedanigheid van zaakvoerder afvalstoffen beheerd door ze in te

zamelen, te vervoeren en vervolgens achter te laten in de zin van art. 12 §1 van het Afvalstoffendecreet/Materialendecreet.

Niet alleen op basis van de vaststellingen de visu van de verbalisanten maar tevens op basis van de bevindingen van de bodemanalyse uitgevoerd door de Milieubeheer in opdracht van (waar de aanwezigheid van andere bodemvreemde materialen eveneens werd vastgesteld, zie p. 3 van het verslag gevoegd aan het strafdossier) blijkt duidelijk dat deze aanwezige hopen grond bevuild waren met oude gevelsteen, betonpuin, steenslag en tegelsteen. De gevoegde foto's aan de processen-verbaal spreken voor zich. Verwijzend naar de verklaring van beklaagde zelf van 6 mei 2013 (stuk 9) blijkt dat hij erkende dat de aangevoerde grond bodemvreemde niet steenachtige materialen bevatte maar nog diende gezeefd te worden. Ook die halftijds werkzaam was als chauffeur bij de erkende dat de meeste aangevoerde grond steen- en betonafvalstukken bevatte groter dan 50 mm (zie verklaring d.d. 25 april 2015 stuk 47). Wanneer de verbalisanten op 10 april 2015 opnieuw ter plaatse gingen, stelden ze vast dat er nog steeds hopen grond aanwezig waren die reeds bij de eerdere vaststellingen aanwezig waren en nog niet gezeefd werden, alsook nieuwe hopen verontreinigde grond werden aangevoerd. Hieruit leidt het hof af dat onder het mom van een stedenbouwkundige vergunning om het perceel op te hogen teneinde de waterhuishouding van de akker te verbeteren, in feite dit perceel werd gebruikt als opslag voor vervuilde gronden afkomstig van de werven van de

Bovendien kon beklaagde op vraag van de verbalisanten geen documenten voorleggen vanwaar deze gronden afkomstig waren (zie verklaring d.d. 20 april 2015 stuk 52) teneinde de juiste samenstelling van de grond mogelijks te achterhalen en alzo de vaststellingen van de verbalisanten te weerleggen.

Dat er geen bijkomend bodemonderzoek werd uitgevoerd in opdracht van het Openbaar Ministerie of OVAM, schendt alleszins niet de rechten van verdediging van beklaagde in de zin van art 6 EVRM noch is het vermoeden van onschuld hierdoor geschonden noch zijn recht op een eerlijk proces.

Immers, de heeft ten tijde van het opsporingsonderzoek de mogelijkheid gehad om een milieudeskundige naar keuze aan te stellen, wiens verslag overigens gevoegd werd aan het strafdossier en wiens bevindingen omtrent de samenstelling van de hopen grond (aanwezigheid van bodemvreemde materialen zie p. 3) overeenstemmen met de vaststellingen "de visu" ter plaatse van de verbalisanten.

Zoals reeds hoger uiteengezet is het niet opportuun alsnog ten gronde een bijkomend bodemonderzoek met staalnames en analyse te bevelen teneinde te onderzoeken of de hopen grond voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in art. 162 Vlarebo vermits het kwestieus perceel niet gelegen is in een kadastrale werkzone en deze uitgegraven bodem niet als bodem kan gebruikt worden. De middelen zoals aangehaald in besluiten van beklagde op p. 53 tot p. 73 behoeven dan ook geen antwoord.

Deze overeenstemmende gegevens in het strafdossier tonen aan dat deze hopen aangevoerde verontreinigde grond dienen beschouwd te worden als afval. Door deze hopen grond te verwijderen van een werf, te vervoeren en vervolgens te storten op het kwestieuze perceel zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning, thans omgevingsvergunning voerde de handelingen uit die dienen beschouwd te worden als illegaal beheer van afvalstoffen in de zin van art. 12 §1 van het Afvalstoffendecreet/Materialendecreet, dit is het verbod om afvalstoffen achter te laten of te beheren in strijd met de voorschriften van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

Dat de beklagde als zaakvoerder van de niet louter handelde uit onachtzaamheid maar opzettelijk, dit is wetens en willens, blijkt uit zijn eigen verklaring doordat hij toegelaten heeft dat de , en dit reeds vanaf 2009, systematisch met afval vervuilde gronden stortte op het perceel.

8.1.1.1.2. Zaak II. gekend onder notitienummer

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten A.I.a en b, A.II en B. van zaak II. zoals hierboven aangepast aan de huidige wetgeving en mits aanpassing van de tijdsperiode (zie verder), bewezen gebleven.

Met betrekking tot de feiten sub A.I.a en b, A.II en B. wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen mits aanpassing van de tijdsperiode en aangevuld als volgt.

2. Beklagde voerde als eigenaar verbouwingen uit aan de oude hoeve gelegen te

Het eerste proces-verbaal in dit dossier dateert weliswaar van 11 maart 2016 buiten de voorziene tijdsperiode van de feiten sub A. en B. Het hof verwijst naar de eerdere vaststellingen van 9 januari 2013 en 17 maart 2015 die gevoegd zijn aan het dossier van zaak I. met notitienummer naar aanleiding van de feiten sub B. van zaak I. (zie gele kaft 2 van zaak I.). Terecht besliste de eerste rechter dat gezien zaak I. en zaak II. zijn gevoegd het strafdossier als één geheel dient beschouwd te worden zodat beklaagde kennis kon nemen van de processen-verbaal in beide zaken.

Bij de eerste vaststellingen op 9 januari 2013 stelden de verbalisanten vast dat beklaagde verbouwingswerken aan het uitvoeren was zonder vergunning. Er werd een stakingsbevel uitgevaardigd op 9 januari 2013 dat bekrachtigd werd op 17 januari 2013 door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur.

Er werd een regularisatievergunning bekomen op 18 november 2013, zijnde de aanvang van de tijdsperiode voor de feiten sub A. en B. van zaak II. Beklaagde wordt aldus niet vervolgd voor het uitvoeren van verbouwingswerken *zonder vergunning* voor de periode vóór 18 november 2013.

Op 17 maart 2015 stelden de verbalisanten ter plaatse vast dat de verbouwingswerken niet conform de verleende vergunning van 18 november 2013 werden uitgevoerd:

- de benedenverdieping was één grote ruimte waarbij de steunmuren werden verwijderd; in de stedenbouwkundige vergunning was voorzien dat het gelijkvloers als woning met berging zou worden ingericht;
- een wooneenheid “in opbouw” op de zolder; in de stedenbouwkundige vergunning was enkel een zolderberging voorzien; op dat ogenblik was er nog geen bewoning;
- beklaagde verklaarde dat hij navraag had gedaan bij de gemeente welke activiteiten in de hoeve mogelijk waren doch hieromtrent nog geen uitsluitsel had bekomen (zie verklaring van 17 februari 2015 stukken 60-61 gele kaft 2); uit deze verklaring blijkt duidelijk dat beklaagde andere plannen had met het gelijkvloers dan wat vergund was overeenkomstig de stedenbouwkundige vergunning van 18 november 2013.

Deze vaststellingen zijn duidelijk, concreet en voor geen interpretatie vatbaar. Dat de verbalisanten op 17 maart 2015 vaststelden dat op de zolderverdieping binnenmuren werden geplaatst en een keuken werd geïnstalleerd maar toen niet met zekerheid konden vaststellen dat deze zolderverdieping als een woning zou worden ingericht, doet geen afbreuk aan het gegeven dat deze zolderverdieping alleszins niet als berging werd ingericht.

De vaststellingen van 17 maart 2015 zijn dan ook niet gebaseerd op gissingen en inschattingen en worden bovendien geïllustreerd met foto's die zijn gevoegd aan dit proces-verbaal. Dit proces-verbaal heeft een bijzondere bewijswaarde behoudens tegenbewijs. Beklaagde slaagt er niet in een tegenbewijs te leveren dat deze vaststellingen op 17 maart 2015 niet met de werkelijkheid zouden overeenstemmen.

Bij latere controle op 11 maart 2016 (stuk 25) blijkt immers dat de zolderverdieping als woning werd afgewerkt (slaapkamers en keuken) en bewoond werd.

De gelijkvloerse benedenverdieping was ingericht als een feestzaal (aanwezigheid van toog, muziekinstallatie, koelkasten, de aanwezigheid van aparte dames- en herentoiletten). Tevens werd er bijkomend vastgesteld dat aan de achtergevel van het gebouw een open stalen steektrap geplaatst werd die toegang verschafte naar het plat dak van de achterbouw en alzo naar de woning op de zolderverdieping. Een deel van het plat dak was ingericht als terrasgedeelte met balustrade (feit sub A.I.b). De ramen en deuren aan de voor- en zijgevel zijn niet conform de verleende vergunning uitgevoerd (feit sub A.I.a: in de linker gevel zou een deuropening moeten zijn die toegang geeft tot het woongedeelte maar er werden twee grote ramen geplaatst, stuk 25).

Ondanks de eerdere vaststellingen werkte beklagde ongestoord de hoeve verder af zonder rekening te houden met de verleende vergunning van 18 november 2013.

De verbalisanten stelden "de visu" op 17 maart 2015 (en niet 17 februari 2017 zoals vermeld in besluiten van beklagde p. 79) een aantal inbreuken vast waaruit blijkt dat beklagde de verbouwwerken niet uitvoerde conform de vergunning van 18 november 2013.

De feiten sub A.II en B. die het voorwerp uitmaken van de dagvaarding zijn wel gekoppeld aan vaststellingen in het strafdossier op 17 maart 2015 (dit proces-verbaal werd weliswaar gevoegd in zaak I. gele kaft 2).

Het is pas bij de vaststellingen op 11 maart 2016 dat de verbalisanten de constructies voorwerp van de feiten sub A.I.a en b (de raam- en deuropeningen aan de voor- en zijgevel, de stalen trap aan de achtergevel en het terras met balustrade) vaststelden.

Gelet op de omschrijvingen van het feit sub A.I.a en b in de dagvaarding staat het vast dat de incriminatieperiode voorzien in de dagvaarding "tussen 18 november 2013 en 17 maart 2015", meer bepaald de einddatum, berust op een materiële vergissing. De draagwijdte van

de dagvaarding heeft ook betrekking op de feiten die werden vastgesteld op 11 maart 2016 zodat het hof het gepast acht om de misdrijfperiode aan te passen als volgt: *“tussen 18 november 2013 en 12 maart 2016”*.

3. De vaststellingen van 17 maart 2015 tonen duidelijk aan dat, aan de stand van uitgevoerde werken, op dat ogenblik het gelijkvloers niet als een woning met berging werd ingericht noch de zolder als berging conform de stedenbouwkundige vergunning. Overigens, volgens zijn verklaring op 17 februari 2015 (zie hoger) ging beklagde informeren bij de gemeente welke activiteiten er mogelijk waren. Bij latere vaststellingen op 11 maart 2016 bleek dat hij inmiddels dit gelijkvloers als feestzaal had ingericht (aanwezigheid van toog, koelkasten, muziekinstallatie ...) en dat de zolderverdieping afgewerkt was en ingericht was als woning (slaapkamers en keuken) en nu zelfs ook bewoond was.

Het hof leidt hieruit af dat beklagde nooit de bedoeling had om het gelijkvloers in te richten als woning met berging en de zolder als berging zoals de stedenbouwkundige vergunning van 18 november 2013 voorschreef.

Het feit dat bij vaststellingen op 6 september 2016 blijkt dat het gelijkvloers deels werd ontruimd (de materialen en benodigdheden om een feestzaal in te richten werden verwijderd zoals de stoelen, koelkasten en muziekinstallatie (behoudens een toog)), heft de strafbaarheid van de feiten niet op in de voorziene aangepaste tijdsperiode.

4. Beklaagde houdt ten onrechte voor dat, gezien hij over een onbeperkte termijn beschikte om de stedenbouwkundige vergunning van 18 november 2013 uit te voeren, op datum van de vaststellingen niet kan worden vastgesteld dat hij de hoeve niet conform deze vergunning werd uitgevoerd.

Rekening houdend met de eigen verklaring van beklagde (zie verklaringen d.d. 17 februari 2015 - dossier zaak I. gele kaft 2) in het strafdossier en de aard van de uitgevoerde werken, kan hij niet voorhouden dat deze uitgevoerde werkzaamheden aan de zolderverdieping en het gelijkvloers van tijdelijke aard zouden zijn. Er werd immers op de zolderverdieping een woning ingericht en gezien op het gelijkvloers een feestzaal werd ingericht. Om deze woning op de zolderverdieping te bereiken werd een trap aangebracht tegen de achtergevel en een terras aangelegd op het dak. Tot op heden werden deze constructies nog niet verwijderd, zodat er geen sprake is dat deze trap en terras met balustrade van tijdelijke aard zouden zijn meer dan 2 jaar na de vaststellingen.

5. Met betrekking tot de feiten sub A.I.a (buitenramen en deuren) betwist beklagde niet dat deze buitenramen en deuren niet conform de stedenbouwkundige vergunning werden uitgevoerd, maar beroept hij zich op art. 2.1.2° van het Vrijstellingsbesluit (zijnde het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (vandaag “Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van stedenbouwkundige handelingen waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is”):

“Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor de volgende handelingen: ... 2° handelingen zonder stabiliteitswerken en zonder wijziging van het fysiek bouwvolume aan zijgevels, achtergevels en daken ...”.

De verbalisanten stelden op 11 maart 2016 vast dat in de linkergevel zich twee grote ramen bevonden in plaats van een deuropening die toegang verleende naar het woongedeelte.

Art. 4.1.1.11° VCRO definieert wat onder stabiliteitswerken dient verstaan te worden:

“... werken die betrekking hebben op de constructieve elementen van een constructie, zoals:
a) *het vervangen van dakgebintes of dragende balken van het dak met uitzondering van plaatselijke herstellingen*
b) *het geheel of gedeeltelijk herbouwen of vervangen van buitenmuren of dragende binnenmuren, zelfs met recuperatie van de bestaande stenen.”*

Het bouwvolume werd inderdaad niet gewijzigd, maar beklagde houdt ten onrechte voor dat wijzigingen in de voor- en achtergevel geen stabiliteitswerken zouden inhouden. Het aanbrengen van 2 grote ramen in plaats van een deur in een buitenmuur zijn werken die betrekking hebben op de constructieve elementen van een gebouw en zijn derhalve stabiliteitswerken. Bovendien was de bedoeling van de deur zoals voorzien in de stedenbouwkundige vergunning van 18 november 2013 dat hierdoor de woning op het gelijkvloers kon worden betreden. Zoals reeds hoger uiteengezet werd op de gelijkvloerse verdieping geen woongelegenheden gerealiseerd maar een feestzaal, met andere woorden de functie van het gelijkvloers werd gewijzigd zodat op grond van art. 2.2.2° van het Vrijstellingsbesluit beklagde zich niet kan beroepen op de vrijstelling van art. 2.1.2° van dit besluit, art. 2.2.2° luidende als volgt:

“De vrijstelling vermeld in art. 2.1 geldt alleen als de handelingen voldoen aan al de volgende voorwaarden:

...

2° er wordt geen vergunningsplichtige functiewijziging doorgevoerd ...”.

Beklaagde werd niet vervolgd voor het verwijderen van de binnenmuren en de interne indeling op de gelijkvloers van de hoeve.

6. Met betrekking tot het feit sub A.I.b: het aanbrengen tegen de achtergevel van een stalen trap die toegang geeft tot een terras met balustrade en woonruimte ingericht op de zolderverdieping. Deze vaststellingen dateerden van 11 maart 2016 en om redenen zoals hoger uiteengezet werd de tijdsperiode aangepast en maken deze feiten eveneens voorwerp van deze dagvaarding uit.

De ijzeren trap aan de achtergevel en het terras met balustrade op het dak kunnen beschouwd worden als handelingen zonder stabiliteitswerken in de zin van art. 2.1.2° van het Vrijstellingsbesluit. Maar beklaagde kan zich niet op deze vrijstelling beroepen gezien deze handelingen gepaard gingen met een vergunningsplichtige functiewijziging op de zolderverdieping waar een wooneenheid werd gecreëerd in plaats van een berging zoals voorzien in de stedenbouwkundige vergunning van 18 november 2013 (zie het hoger geciteerde art. 2.2.2° van het Vrijstellingsbesluit).

De foto's in het strafdossier tonen aan dat deze trap dient om de woning op de zolderverdieping te bereiken en dit terras met balustrade op het dak is aangelegd bij deze wederrechtelijk ingerichte woning op de zolderverdieping. Door het aanbrengen van deze constructies werd aan de zolderverdieping een functiewijziging doorgevoerd (van berging naar wooneenheid).

7. Met betrekking tot de feiten sub A.II: functiewijziging op de gelijkvloerse verdieping van woning met berging naar feestzaal.

Deze feiten werden deels vastgesteld op 17 maart 2015 (zie hoger). De benedenverdieping was één grote ruimte waarbij de steunmuren werden verwijderd. Op 11 maart 2016 werd bovendien vastgesteld dat er inmiddels een toog in de ruimte aanwezig was, toiletten voor dames en heren waren geïnstalleerd, koelkasten en muziekinstallatie aanwezig waren ...

Om redenen zoals hoger uiteengezet werd de tijdsperiode aangepast en maken deze feiten, vastgesteld op 11 maart 2016, eveneens het voorwerp van deze dagvaarding uit.

Beklaagde die geconfronteerd werd met deze vaststellingen verklaarde in zijn verhoor op 17 februari 2015 (stukken 60-61 gele kافت 2 zaak I.) dat hij navraag had gedaan bij

de gemeente welke activiteiten in de hoeve mogelijk waren doch hieromtrent nog geen uitsluitsel had bekomen.

Hieruit leidt het hof af dat beklagde alleszins niet de bedoeling had om op het gelijkvloers een wooneenheid met berging in te richten zoals voorzien in de stedenbouwkundige vergunning van 18 november 2013.

Deze vaststellingen en zijn eigen verklaring wijzen er alleszins op dat beklagde effectief dit gelijkvloers als feestzaal wenste te gebruiken. Dat hij gezien de vaststellingen niet de kans had om de feestzaal te verhuren, doet geen afbreuk aan de materiële vaststellingen die er duidelijk op wijzen dat er wel degelijk sprake is van een functiewijziging in de zin van 4.2.1.6° VCRO.

8. Met betrekking tot het feit sub B.: inbreuk op art. 4.2.1.1° b) VCRO door de zolderverdieping in te richten als woning.

Deze feiten werden deels vastgesteld op 17 maart 2015. Op dat ogenblik waren de werken nog bezig en was er nog geen bewoning. Op 11 maart 2016 werd vastgesteld dat de zolderverdieping werd ingericht met een open keuken, 2 slaapkamers en een zitruimte. Tevens werd vastgesteld dat deze zolderverdieping werd bewoond.

Om redenen zoals hoger uiteengezet werd de tijdsperiode aangepast en maken deze feiten eveneens voorwerp uit van deze dagvaarding.

De vaststellingen op 17 maart 2015 tonen aan dat de werkzaamheden voor het inrichten van een woning op de zolderverdieping werden aangevat maar nog niet waren voltooid. Op 11 maart 2016 waren de werken voltooid en werd de zolderverdieping bewoond.

Op 11 april 2016, 17 juni 2016 en 6 september 2016 gingen de verbalisanten opnieuw ter plaatse maar troffen niemand aan in de hoeve.

Of de terbeschikkingstelling van deze zolderverdieping als wooneenheid al dan niet een tijdelijk karakter had gezien geen bewoning meer werd vastgesteld nadien, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de voorziene aangepaste tijdsperiode dat er op de zolderverdieping een wooneenheid is gecreëerd in plaats van een berging conform de vergunning van 18 november 2013.

Op 6 september 2016 werd alleszins vastgesteld dat de keukenkasten op de zolderverdieping nog steeds aanwezig waren (zie stuk 94 met verwijzing naar foto).

Beklaagde betwist overigens niet dat tot op heden de keukenkasten nog steeds aanwezig zijn hetgeen er alleszins op wijst dat er geen sprake is van een tijdelijk karakter van het inrichten van de zolder als wooneenheid meer dan 3 jaar na de eerste vaststellingen.

8.1.1.2. De straftoemeting

De bewezen gebleven feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A. zoals hoger aangepast, B. zoals hoger aangepast en C. zoals aangepast door de eerste rechter van zaak I. en de feiten sub A. zoals hoger aangepast en B. zoals hoger aangepast van zaak II., zijn voor beklagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken.

De beklagde was als zaakvoerder van de bevoegd om de nodige beslissingen te nemen met het oog op de naleving van de betrokken regelgeving. Hij liet als eigenaar toe dat beklagde–rechtspersoon de gronden afkomstig van afbraakwerken stockeerde op zijn percelen die gelegen waren in agrarisch gebied en bovendien bodemvreemde materialen bevatten zonder enige controle uit te voeren.

De beklagde-natuurlijke persoon handelde dus bewust en buiten iedere dwang, dit is wetens en willens. Er is bijgevolg geen grond voor de toepassing van de strafuitsluitingsgrond zoals bedoeld in artikel 5, tweede lid, Strafwetboek. De beklagde-natuurlijke persoon kan derhalve samen met de beklagde-rechtspersoon worden veroordeeld.

Artikel 5, tweede lid Strafwetboek voert dus een strafuitsluitingsgrond in voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond geldt evenwel alleen voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor diegene die willens en wetens heeft gehandeld (zie o.a. Cass. 10 februari 2010, AR P.09.1281.F).

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid, tweede zin, Strafwetboek kan de geïdentificeerde natuurlijke persoon samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld indien hij de fout wetens en willens heeft gepleegd, dit is wanneer hij bewust en buiten

iedere dwang heeft gehandeld. Deze bepaling is van toepassing zowel op opzettelijke als op onachtzaamheidsmisdrijven (zie o.a. Cass. 4 februari 2014, P.12.1757.N/1).

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde,
- zijn strafrechtelijk verleden waaruit blijkt dat hij reeds werd veroordeeld voor inbreuken op de regelgeving van ruimtelijke ordening,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor het milieu en de vaststelling dat de feiten in een professionele context werden gepleegd,
- de vaststelling dat beklaagde overging tot herstel op één perceel zodat de herstellvordering op dat perceel zonder voorwerp is,
- het verstrijken van de tijd sedert de feiten zonder dat er sprake is van het overschrijden van de redelijke termijn.

Daarom wordt de beklaagde bestraft met een geldboete van 2.000 euro te vermeerderen met de opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Nu de beklaagde vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, wordt de bestraffing voor de helft met uitstel verleend, zoals hierna bepaald, om hem in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem ertoe aan te zetten de reglementering inzake ruimtelijke ordening en afval te respecteren.

De omvang van de opgelegde geldboete en de termijn van het verleende uitstel zijn aangepast aan de ernst van de feiten en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

De feiten in hoofde van beklaagde werden bewezen geacht zodat hij op grond van art. 162bis Sv. geen recht heeft op een rechtsplegingsvergoeding zoals gevorderd in besluiten.

8.1.2. In hoofde van de beklaagde

8.1.2.1. Ten gronde: Zaak I. gekend onder notitienummer

PAGE 01-00001182883-0032-0050-01-01-4

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten A. zoals hierboven aangepast en C. zoals aangepast door de eerste rechter van zaak I. bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen.

Het feit sub A. werd overigens niet langer betwist.

Wat het feit C. betreft, zoals terecht aangepast door de eerste rechter, stelt het hof vast dat beklaagde hetzelfde verweer voert als dit van beklaagde. Het hof verwijst dan ook naar zijn uiteenzetting hoger bij beklaagde die het hier integraal herhaalt en overneemt.

2. Op grond van artikel 5, eerste lid Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Beklaagde is eigenaar van de gronden gelegen te en te

De beklaagde-rechtspersoon waarvan beklaagde als niet statutair zaakvoerder werd aangesteld bij beslissing van de Bijzondere algemene vergadering sinds 28 december 1992 heeft als doel: *“De aankoop, verkoop en plaatsing van bouwmaterialen, alsmede het vervoer ervan en ook het algemeen vervoer voor derden, inbegrepen hun afbraakwerken en grond- en graafwerken en al wat daarmede rechtstreeks of onrechtstreeks verband houdt.”*

De feiten sub A. en C. waarbij hopen grond werden opgeslagen op die percelen kaderden in ieder geval in het maatschappelijk doel van De ten laste gelegde feiten sub A. en C. hebben aldus een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel en zij werden voor haar rekening gepleegd.

Er werd gekozen voor een bedrijfsvoering waarbij aan de naleving van de hierboven vermelde regelgeving in verband met de ruimtelijke ordening en afval geen aandacht werd besteed. Op de rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat beklaagde de gronden

leverde en er mee instemde dat de materialen en de gronden afkomstig van afbraak- en grondwerken werden opgeslagen op deze percelen gelegen in agrarisch gebied. Er werden evenmin controles uitgevoerd op de aanwezigheid van bodemvreemde materialen in de aangevoerde gronden.

8.1.2.2. De straftoemeting

De bewezen gebleven feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A. zoals hoger aangepast en C. zoals aangepast door de eerste rechter zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Zoals hierboven overwogen voor beklagde is er geen reden om de decumulregel van art. 5 lid 2 Sw. toe te passen.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de strafrechtelijke voorgaanden van de , die meerdere veroordelingen voor verkeersinbreuken opliep in het verleden,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een eigengereid optreden en gebrek aan respect voor de ruimtelijke ordening en de regelgeving inzake afval hetgeen ook een oneerlijke concurrentie veroorzaakt met vennootschappen die wel de nodige inspanningen doen om de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en afval te respecteren,
- de vaststelling dat inmiddels de herstellvordering met betrekking tot het perceel voorwerp van de feiten sub A. zonder voorwerp is.

Daarom wordt de beklagde bestraft met een geldboete van 5.000 euro te vermeerderen met de opdecimen.

Nu de beklagde vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een geldboete van meer dan 24.000 euro, wordt de bestraffing voor de helft met uitstel verleend, zoals hierna bepaald, om haar in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en haar ertoe aan te zetten de reglementering inzake ruimtelijke ordening en afval te respecteren.

Deze geldboete (deels met uitstel) moet de beklaagde ertoe aanzetten meer respect te betonen voor de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en afval en haar er tevens toe aanzetten om eerst de nodige vergunningen te bekomen vooraleer te handelen.

De omvang van de opgelegde geldboete en de termijn van het verleende uitstel zijn aangepast aan de ernst van de feiten.

8.2. De herstellvorderingen in zaak I. en zaak II.

Huidig artikel 7.7.5 VCRO bepaalt dat vanaf de inwerkingtreding van titel VI, hoofdstuk III, afdeling 1, zoals gewijzigd bij artikelen 55 tot en met 61 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning – dit is vanaf 1 maart 2018 - de burgemeester en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur de taken en bevoegdheden overneemt die voor de inwerkingtreding door het college van burgemeester en schepenen werden waargenomen in het kader van titel VI van deze codex, en dat ze de herstellvorderingen voortzetten die door het college van burgemeester en schepenen werden ingeleid bij het Openbaar Ministerie of voor de burgerlijke rechter.

Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1 VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

8.2.1. De herstellvordering in zaak I. ten aanzien van beklaagde en beklaagde gebaseerd op het feit sub A.

De herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van 27 februari 2014 geënt op de in hoofde van beide beklaagden bewezen verklaarde feiten sub A. waarbij het

herstel in de oorspronkelijke staat werd gevorderd op het perceel gelegen in de
werd volledig uitgevoerd zodat deze herstellvordering zonder voorwerp is.

**8.2.2. De herstellvordering in zaak I. ten aanzien van beklagde
gebaseerd op het feit sub B.**

De herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van 24 februari 2014:
na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 24 april 2014, geënt op
de in hoofde van de beklagde bewezen feiten sub B., werd het herstel in de oorspronkelijke
staat gevorderd op het perceel gelegen in de Dit herstel houdt in de
verwijdering van de op het terrein aanwezige materialen en de stopzetting van het gebruik
van het terrein voor het kuisen van de stenen.

Deze herstellvordering werd per brief meegedeeld aan het Openbaar Ministerie op 30 juni
2014.

Op 18 november 2013 werd weliswaar een regularisatievergunning verleend voor het
verbouwen van de hoeve gelegen op het kwestieuze perceel, maar niet voor de activiteit
bestaande uit de recuperatie van de gevelstenen.

Op 27 november 2014 erkende beklagde dat hij deels de materialen en
gekuiste opgeslagen stenen verwijderd had en dat hij de resterende materialen op het
perceel zou verwijderen voor 15 december 2014.

Bij controle stelden de verbalisanten vast op 15 december 2014 dat alles verwijderd werd
(kaft 2 stuk 53).

Op 9 maart 2016 stelden de verbalisanten echter vast dat het gewoonlijk gebruik weer werd
hervat. Er werden andermaal bouwmaterialen opgeslagen in en rond de hoeve en in de
schapenweide stonden enkele paletten met gekuiste gevelstenen opgestapeld (zie proces-
verbaal van 18 maart 2016 neergelegd tijdens procedure voor de eerste rechter).

Beklagde houdt voor dat de herstellvordering zonder voorwerp is gezien de
herstellvordering gebaseerd is op feiten die niet het voorwerp uitmaken van de feiten sub B.
die zich situeren tussen 9 januari 2013 en 15 december 2014 maar die nadien op 9 maart
2016 werden vastgesteld.

Dat er in de loop van de rechtspleging wijzigingen werden aangebracht aan een wederrechtelijk toestand belet niet dat de herstellvordering, die het herstel van de wettigheid naar de toekomst beoogt en de gewijzigde toestand in aanmerking moet nemen, geënt blijft op de feiten van de strafvervolgning, ook al maken die wijzigingen niet het voorwerp uit van de strafvervolgning (vergelijk Cass. 2 februari 2016, P.14.1593.N).

Zodra er een oorzakelijk verband bestaat tussen de wederrechtelijke toestand zoals die bestaat op het ogenblik van de uitspraak over de herstellvordering en de wederrechtelijke toestand die voorwerp uitmaakt van de tenlastelegging, blijft de herstellvordering geënt op de feiten van de strafvervolgning, ondanks de doorgevoerde wijzigingen.

De opeenvolgende vaststellingen van de verbalisanten tonen aan dat het gewoonlijk gebruik van het kwestieuze perceel dat het aantal opgeslagen bouwmaterialen en het aantal opgestapelde gekuiste stenen in de loop van de rechtspleging wijzigde. Op 15 december 2014 werd zelfs vastgesteld dat er geen materialen/gekuiste stenen meer werden opgeslagen. Op 9 maart 2016 werd echter wel vastgesteld dat het gewoonlijk gebruik van het perceel om materialen en gekuiste stenen op te slaan hervat werd. Er is niet aangetoond dat op het ogenblik van de uitspraak alles verwijderd is, zodat het hof van oordeel is dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de wederrechtelijke toestand op het ogenblik van de uitspraak over de herstellvordering en de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van de tenlastelegging.

De herstellvordering is dan ook gegrond.

Immers, het gevolg van het misdrijf is niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn zoals bepaald in art. 6.1.3 VCRO. De voorliggende herstellvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. In dat verband kan verwezen worden naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid die overwoog dat kwestieus perceel gesitueerd is in een niet structureel aangetast stukje agrarisch gebied omringd door het gewestelijke uitvoeringsplan “stopplaats en ’. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid overwoog verder dat het opstapelen en schoonmaken van stenen zich niet laat integreren in de onmiddellijke omgeving die zich in essentie aandient in een agrarisch gebied en in esthetisch en visueel opzicht storend is gelet op de hoeveelheid materialen en de hoogte van de opgestapelde stenen, zodat vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening de beoogde herstelmaatregel noodzakelijk is. Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen. Verwijzend naar de foto’s gevoegd in het strafdossier geeft het opstapelen van stenen rondom de hoeve een slordige aanblik wat visueel storend is.

Dergelijk gewoonlijk gebruik van het perceel als opslagplaats van stenen en deze aldaar te kuisen is functioneel niet inpasbaar en naar ruimtegebruik onaanvaardbaar in een agrarisch gebied.

Enkel het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan naar het oordeel van het hof volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

De gemotiveerde herstellvordering van 24 februari 2014 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

Op grond van huidig artikel 6.3.1, §4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

Het college van burgemeester en schepenen vorderde in zijn herstellvordering een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Het hof bepaalt de termijn voor het herstel op 1 maand vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklagde gebruik had kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 250 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 1 maand, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan

beklaagde en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd.

Op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

8.2.3. De herstellvordering in zaak II. ten aanzien van beklagde

1. De herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 17 mei 2016 (stukken 81-84), na eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 5 augustus 2016 (stukken 75-79), werd per brief meegedeeld aan het Openbaar Ministerie op 22 augustus 2016 waarbij het herstel als volgt werd gevorderd, met name aanpassingswerken conform de stedenbouwkundige vergunning van 18 november 2013:

- gelijkvloers: het wijzigen van de feestzaal naar wooneenheid en berging,
- zolderverdieping: wijzigen van wooneenheid naar berging,
- de zij- en achtergevel en dak: herstel van plat dak, het verwijderen van het houten terras en de balustrade en het verwijderen van het veluxraam en de deuropening in het dak en het herstel van het dak met pannen,
- het dichtens van de raamopening in wit PVC op het gelijkvloers en het dichtens van de raamopening op de verdieping in de linkergevel en het maken van de raamopeningen zoals voorzien in de stedenbouwkundige vergunning.

De stedenbouwkundige inspecteur sloot zich aan bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente zoals blijkt uit de brief van 19 mei 2016 (stuk 80).

2. Deze herstellvordering is eveneens gegrond.

Immers, het gevolg van het misdrijf is niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening, zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn op grond van art. 6.1.3 VCRO. De voorliggende herstellvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. In dat verband kan verwezen worden naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dat een feestzaal van dergelijk grootte

in agrarisch gebied een dynamiek op gang brengt op het vlak van mobiliteit die onverenigbaar is met de gewestplanbestemming van agrarisch gebied en ongetwijfeld impact heeft op de leefomgeving en de esthetische gevolgen zoals bepaald in art. 1.1.4 VCRO. De aanwezigheid van een feestzaal zou ongetwijfeld ook een akoestische weerslag hebben ten aanzien van de vergunde woning. Bovendien blijkt het perceel gelegen in een ingesloten stuk agrarisch gebied en een feestzaal is functioneel niet inpasbaar binnen de onmiddellijke omgeving. Naar ruimtegebruik is een feestzaal onaanvaardbaar in een agrarische context en staat haaks op de agrarische structuren binnen de onmiddellijke omgeving.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid overwoog verder dat de handelingen ongetwijfeld hinder opleveren voor derden op het vlak van gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen zodat de plaatselijke ruimtelijke ordening alsmaar verder wordt bezwaard, zodat vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening de beoogde herstelmaatregel noodzakelijk is. Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen. Het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, met name het uitvoeren van bouw- en aanpassingswerken zoals opgesomd in de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen, volstaan naar het oordeel van het hof om de plaatselijke ordening te herstellen.

De gemotiveerde herstellvordering van 17 mei 2017 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk. Gezien de omvang en de aard van de inbreuken brengt de herstellvordering zoals gesteld en gehandhaafd voor de beklagde ook geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan zou overstijgen.

Beklaagde houdt voor dat de herstelmaatregel niet kan worden opgelegd om reden dat aan hem en zijn echtgenote reeds een administratieve geldboete werd opgelegd wegens het doorbreken van het stakingsbevel van 9 januari 2013.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat deze herstellvordering gesteund is op het doorbreken van het stakingsbevel van 9 januari 2013 waarvoor beklagde overigens niet vervolgd werd, laat staan veroordeeld werd.

Deze herstellvordering is geënt op de in hoofde van beklagde bewezen inbreuken op art. 4.2.1.1° a) en b) en art. 4.2.1.6° VCRO en niet op een beweerde doorbreking van het stakingsbevel zodat het opleggen van een herstelmaatregel geen schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel “non bis in idem”. Immers, deze feiten die het voorwerp uitmaken van deze strafzaak zijn substantieel andere feiten dan het feit (doorbreking stakingsbevel van 9 januari 2013) waarvoor beklagde middels een administratieve geldboete werd gesanctioneerd.

Op grond van huidig artikel 6.3.1, §4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

Het college van burgemeester en schepenen vorderde in zijn herstellvordering een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Gelet op de omvang van de werken bepaalt het hof de termijn voor het herstel op 6 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklagde gebruik had kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 250 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 6 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklagde en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd.

Op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

8.2.4. Rechtsplegingsvergoeding

De rechtsplegingsvergoeding is volgens artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Artikel 162*bis*, lid 1 Wetboek van Strafvordering bepaalt voor de procedures gevoerd voor de politierechtbanken dat ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek. Artikel 194 Wetboek van Strafvordering bepaalt voor de procedures voor de correctionele rechtbanken dat over deze rechtsplegingsvergoeding wordt geoordeeld overeenkomstig artikel 162*bis* Wetboek van Strafvordering.

Er kan geen betwisting bestaan over het gegeven dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente *in casu* moet worden beschouwd als de in het gelijk gestelde partij aangezien de door haar ten aanzien van de beklaagde ingestelde herstellvorderingen voor de feiten sub B. in zaak I. en sub A. en B. van zaak II. gegrond worden verklaard.

Tot voort kort werd artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek echter zowel door het Grondwettelijk Hof als door het Hof van Cassatie zo geïnterpreteerd dat de herstellvorderende overheid, optredend in het algemeen belang, geen aanspraak kon maken op een rechtsplegingsvergoeding.

Met de arresten nr. 68/2015, 69/2015 en 70/2015 van 21 mei 2015, die uitspraak doen over prejudiciële vragen, oordeelde het Grondwettelijk Hof echter uitdrukkelijk zijn rechtspraak over de verhaalbaarheid van de kosten en erelonen van advocaten in de geschillen voor de burgerlijke rechter tussen een overheid die optreedt in het algemeen belang en een particulier, in haar geheel te moeten heroverwegen.

Met de drie voormelde arresten heeft het Grondwettelijk Hof zich enkel uitgesproken over procedures voor de burgerlijke rechtbank. Het Grondwettelijk Hof heeft zich niet uitgesproken over de vraag of zijn gewijzigde zienswijze ook geldt voor de herstellvorderende overheid die zich voor de strafgerechten als een procespartij manifesteert.

Dit hof ziet echter geen redenen waarom de in de drie voormelde arresten gevolgde redenering niet ook zou gelden indien de herstellvorderende overheid zich voor het strafrecht als een procespartij manifesteert.

Aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente wordt derhalve ambtshalve een rechtsplegingsvergoeding toegekend van 1.440 euro in eerste aanleg en van 1.440 euro in hoger beroep.

8.2.5. Inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen op grond van artikel 16.6.4 DABM (feit C. van zaak I., perceel gelegen te

Artikel 16.6.4. DABM bepaalt dat, wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het Materialendecreet (voorheen Afvalstoffendecreet) door de strafrechter wordt veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn.

Het hof stelt vast dat de eerste rechter hierover geen uitspraak deed.

Verwijzend naar de hercontrole door de verbalisanten op 17 juni 2015 (gele kافت 1 stuk 68) staat het vast dat inmiddels de hopen gronden werden gezeefd en de grond werd uitgereden op het terrein conform de stedenbouwkundige vergunning van 13 oktober 2008. Het perceel werd inmiddels ingezaaid met maïs.

Derhalve legt het hof de maatregel op grond van art. 16.6.4 DABM niet op vermits deze werd uitgevoerd.

9. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

PAGE 01-00001182883-0043-0050-01-01-4

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211, 211bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 38, 40, 41bis, 65, 66 van het Strafwetboek
- 4.2.1.1°.a) en b), 4.2.1.5°.a), 4.2.1.6°, 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.1.lid 1.3°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.2.1.1°.a) en b), 4.2.1.5°.a), 4.2.1.6°, 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.1.lid 1.7°, 6.2.6, 6.3.1.§§1, 4 en 6, 6.3.2, 6.3.3, 6.3.4.§1, 6.3.10, 7.7.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 2, 3, 12, 14, 15 tot 32, 37, 54, 56, 58, 59, 60 van het decreet van 2 juli 1981
- 93 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008
- 9, 21, 23, 24, 25, 26 van het decreet van 21 december 2007
- 16.6.3.§1.lid 1 van het decreet van 5 april 1995
- 3, 12, 22, 23 tot 33, 68, 69, 79, 81, 86 van het decreet van 23 december 2011
- 12.3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 8 en 18bis van de wet van 29 juni 1964
- 162bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1022 van het Gerechtelijk Wetboek
- 2 en 3 en 6 van het KB van 26 oktober 2007

10. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak en met eenparigheid van stemmen;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen van beklaagden en Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis in zover de zaken I. en II. werden samengevoegd;

Bevestigt het bestreden vonnis in zover de feiten sub C. van zaak I. werden aangepast;

Past de feiten sub A. en B. van zaak I. en de feiten sub A. en B. van zaak II. aan zoals hoger vermeld onder rubriek 7.;

Herstelt de materiële vergissing en past de tijdsperiode van de feiten sub A. en B. in zaak II. aan als volgt: *“tussen 18 november 2013 en 12 maart 2016”*;

Het bestreden vonnis wijzigend;

1. Met betrekking tot de beklaagde

Verklaart de beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten A., B. en C. van zaak I. en A. en B. van zaak II. zoals aangepast;

Veroordeelt de beklaagde wegens deze vermengde A., B. en C. van zaak I. en A. en B. van zaak II. zoals aangepast tot een geldboete van TWEEDUIZEND EURO gebracht op TWAALFDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van DUIZEND EURO gebracht op ZESDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, zodat een gedeelte van DUIZEND EURO gebracht op ZESDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen effectief wordt opgelegd;

Bepaalt de gevangenisstraf, waardoor de geldboete kan vervangen worden bij gebreke van betaling binnen twee maanden te rekenen van het arrest, op NEGENTIG DAGEN;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2012, doch niet na 31 december 2016;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van een bijdrage van TWINTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

2. Met betrekking tot de beklaagde

Verklaart de beklaagde schuldig aan de haar ten laste gelegde feiten A. en C. van zaak I. zoals aangepast;

Veroordeelt de beklaagde wegens deze vermengde feiten A. en C. van zaak I. zoals aangepast tot een geldboete van VIJFDUIZEND EURO gebracht op DERTIGDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van TWEEDUIZEND VIJFHONDERD EURO gebracht op VIJFTIENDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen, zodat een gedeelte van TWEEDUIZEND VIJFHONDERD EURO gebracht op VIJFTIENDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen effectief wordt opgelegd.

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2012, doch niet na 31 december 2016;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van een bijdrage van TWINTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

Met betrekking tot de herstellvorderingen

COVER 01-00001182883-0046-0050-01-02-1

1. Met betrekking tot het feit A. van zaak I.

Verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen, voortgezet door de burgemeester of de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur, van de gemeente gebaseerd op het feit A. van zaak I. ten aanzien van beide beklaagden zonder voorwerp;

2. Met betrekking tot het feit B. van zaak I.

Verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen, voortgezet door de burgemeester of de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur, van de gemeente geënt op het feit B. van zaak I. ontvankelijk en gegrond ten aanzien van beklagde

Beveelt beklagde de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetgeen impliceert:

- de verwijdering van de op het terrein aanwezige materialen en de stopzetting van het gebruik van het terrein voor het kuisen van de stenen

binnen de termijn van ÉÉN MAAND ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO dat, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagde voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de burgemeester/gemeentelijke stedenbouwkundig inspecteur van een dwangsom van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend.

3. Met betrekking tot de feiten A. en B. van zaak II.

Verklaart de herstellvordering, ingesteld door het college van burgemeester, voortgezet door de burgemeester of de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur, en waarbij de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zich heeft aangesloten, gegrond ten aanzien van beklagde

Beveelt beklagde de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetgeen impliceert:

- gelijkvloers: het wijzigen van de feestzaal naar wooneenheid en berging,
- zolderverdieping: wijzigen van wooneenheid naar berging,
- de zij- en achtergevel en dak: herstel van plat dak, het verwijderen van het houten terras en de balustrade en het verwijderen van het veluxraam en de deuropening in het dak en het herstel van het dak met pannen,
- het dichteren van de raamopening in wit PVC op het gelijkvloers en het dichteren van de raamopening op de verdieping in de linkergevel en het maken van de raamopeningen zoals voorzien in de stedenbouwkundige vergunning.

binnen de termijn van ZES MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagde _____ voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de burgemeester/gemeentelijke stedenbouwkundig inspecteur/gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van een dwangsom van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Bevestigt het bestreden vonnis met betrekking tot de veroordeling tot de kosten in eerste aanleg;

Veroordeelt de beklagde _____ tot 3/4 en beklagde _____ tot 1/4 van de kosten van de strafvordering en de herstellorderingen in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 229,00 euro;

Stelt vast dat al deze kosten in beide aanleggen ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans nog weerhouden feiten;

Veroordeelt de beklagde _____ tot betaling aan de eiser tot herstel van een rechtsplegingsvergoeding van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO in eerste aanleg en van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

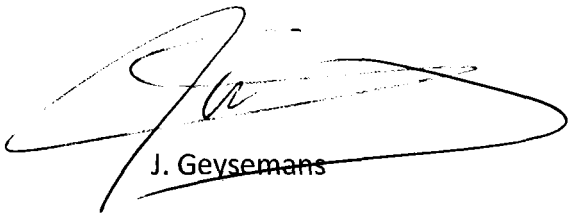
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 27 juni 2018

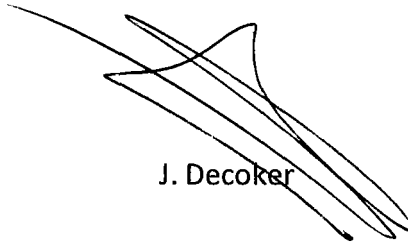
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

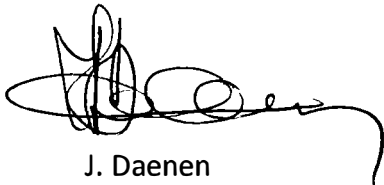
met bijstand van griffier J. Geysmans

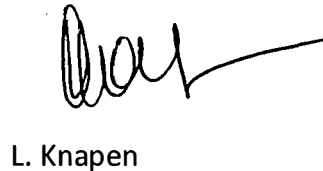
J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

